

את הקרקעית, לא את עונג הקפיצה

ככה זה מתחיל

אשרינו, שלא הלכנו בעצת ההורים
ובדרך אחרים לא עמדנו, ובמושבי יצים
ישבנו רק אם רצינו, וברחנו, וברחנו.
בתורת אהבה הגינו יומם ולילה והיינו
זוג סביונים חורים בחדש פברואר,
חדשים כמו הפתעה, חשופים לכל רוח,
מחכים לאפריל האכזר, מתחבאים תחת שמש קר
כמו זוג חתולים נטושים. אשרי האנשים
שאבדו את הדרך, שהגיעו בערה. אשרי שירה
שממנה תבוא הישועה ודרכה נמלט, נמלט.

יומם ולילה

כל עצה היא עצת רשעים, ובכל חדר מושב יצים,
ואנחנו עומדים לפני חיינו כמו ילדים לפני ברכה.
רק את הקרקעית אנחנו רואים.
לא את נפלאות המים, לא את ענג הקפיצה.
למה איננו בורחים מכאן? דרך בורחים תאבד.
כל חלק בגוף משתדל להיות צודק. מוזיקת רקודים
נשמעת במקומות סגורים. אדמת ירושלים
מצמיחה מנהרות. אדמת תל אביב היא חול.
חרף יומם ולילה. פלגי מים בכבישים,
עצים שתולים בשדרות. אורות אדמים.
כל אשר נעשה, לא נצליח.
אין לנו ילד בבית, אין
לנו בית, אין
לנו זמן.

כמה פעמים חשבנו שנוכל להתחמק מן המות?
לא היה לנו ערף, לא הפנינו ערף, בארץ נס,
ידענו, מתו לנו גם שנות העשרים וגם שנות השלושים.
העולם קורס. רוחות מתחממות והולכות, מלים חדשות
המציאו אנשים שאנחנו לא מכירים וגם לא היינו
רוצים להכיר. מטבעות הלשון נשכחו. זרים
אכלו בשר פרות, נדחפו אל מתחת למנורות, אור יקרות
נתז מעיניה כשאמרתי לה שיש לנו מזל, יש לנו
הרבה מזל. ספרנו ביחד את שלוש הנשימות
וידענו שזהו המקום שדרכו אפשר להמלט
וממנו באות ישועות ונחמות.

חנוכה

מה רואים כשמביטים באש?
במקום תשובה, אין חנכיה בבית.
לא מדברים על כאבים.
לא משתמשים במזבח.
שטן מוכר זכרונות עצובים.
אלוהים את העבר לוקח.
ברוך אתה אלוהים, מלך העבר,
שעשה שבץ מחי לאבי, בימים ההם
בזמן הזה. ברוך אתה אלוהים, שקיים
את אמי עם חפיסת גרות צבעוניים,
שרה את המעז צור לבד, כי אני לא לידה.
אמא תמיד קיימת ולפעמים חיה. אף
פעם לא קיימת וחייה בבת אחת.
אתה רואה? שברתי את הבית, בכיתי בלי תמונות.
אין לי רשות להשתמש בהן, ואפלו לא
לראותן לבד. אני יודעת, אני יודעת יותר מדי
על הנעשה מתחת לזמן, על המתים
ועל הנפלאות. מעט ירח רטב וקטן.

בְּעִיר הַזֹּאת מְדַלִּיקִים גַּם עֲצִים.
 אֶתֶּה וְאֲנִי מְדַלִּיקִין אֶת לִבֵּנו.
 הַשְּׁלִיחוֹת חֲדָשָׁה. אֲרֻכָּה לָנוּ הַשָּׁעָה.
 אֵין קֵץ לַיָּמִי הָרַעָה. אָמֵן.

ט"ו בשבט

מְזֻמּוֹר שִׁיר הַיַּעַר לַשָּׁנִינוּ, בְּרִצּוֹנֵנוּ
 נִסְעֵנוּ וְהַעֲמַדְנוּ אֶת הָאוֹטוֹ בְּצַד. רָגַע בְּרֻקְפֶּת
 חַיִּים וְרָגַע מְהִיר מִן הָאוֹר. זָמְרוּ לַשֶּׁקֶד
 זֹוג אוֹהֲבִים עֵיפִים, וְהוֹדוּ לְזִכֵּר פְּרִיחָתוֹ.
 אֲנִי מִסְפֶּרֶת לָךְ עַל אָבִי וְאִמִּי, שֶׁנִּטְעוּ כָּאֵן עֲצִים
 בְּשָׁנַת אַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי, וְקִבְּלוּ שֹׁכֵר יוֹמִי.
 אֲנִי מִסְפֶּרֶת לָךְ וְאֶתֶּה קֶצֶת גִּבְהָל,
 מִצֵּלֶם אֶצְטַרְבֵּל, עוֹזֵר לִי, אוֹרֵז לִי
 שְׂמִיחָה קֶצֶת וְשִׂיחָה קֶצֶת, אֲנִי אוֹמֶרֶת:
 בּוֹר נָתַן לִיתוּמִים וְלֹא נָטַע בּוֹ דָּבָר.
 מֶה בָּצַע בְּדָם יְתוּמִים בְּרִדְתָּם אֶל זִכְרוֹן
 אֶחָד יֵשֶׁן, הִיָּה אוֹ לֹא הִיָּה, וְאֵלֶּיּוֹ אֶתְחַנֵּן.